

UNIVERZITET U BEOGRADU
MATEMATIČKI FAKULTET

Jovan Dmitrović

IMPLEMENTACIJA PRILAGODLJIVOG RADIKS-STABLA U PROGRAMSKOM JEZIKU *RUST*

master rad

Beograd, 2022.

Mentor:

dr Milena VUJOŠEVIĆ JANIČIĆ, redovan profesor
Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

Članovi komisije:

dr Vesna MARINKOVIĆ, docent
Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

dr Nina RADOJIČIĆ MATIĆ, docent
Univerzitet u Beogradu, Matematički fakultet

Datum odbrane: _____

Mami, tati

Naslov master rada: Implementacija prilagodljivog radiks-stabla u programskom jeziku *Rust*

Rezime: Apstrakt ide ovde

Ključne reči: programiranje, programski jezici

Sadržaj

1	Uvod	1
2	Programski jezik <i>Rust</i>	2
2.1	Razvoj jezika <i>Rust</i>	2
2.2	Instalacija i korišćenje sistema <i>Cargo</i>	3
2.3	Osnovne karakteristike jezika	5
3	Prilagodljiva radiks-stabla	21
3.1	Struktura prilagodljivih radiks-stabala	24
3.2	Memorijska optimizacija unutrašnjih čvorova	27
3.3	Algoritmi pretrage i umetanja	28
4	Razrada	33
5	Zaključak	34
	Literatura	35

Glava 1

Uvod

Glava 2

Programski jezik *Rust*

Rust je statički tipiziran jezik fokusiran na bezbednost i performanse. Od svog nastanka, ovaj jezik je dobio veliku pažnju u svetu programiranja, čemu svedoči i činjenica da je *Rust* proglašen za „omiljeni programski jezik” već petu godinu za redom u anketi koju je sprovedla popularna veb-stranica *Stack Overflow* [20].

Danas se *Rust* koristi na velikom broju komercijalnih projekata. Na primer:

- U AWS servisima firme Amazon, poput *Lambda*, *EC2* i *Cloudfront* [3],
- U okviru operativnog sistema kompanije *Google ChromeOS* [7],
- U određenim komponentama *Microsoft* platforme *Azure*, uključujući i IoT sigurnosni servis *edgelet* [10],
- U registru *JavaScript* paketa *npm*, kod procedura koje prouzrokuju veliko opterećenje procesora [18],
- U veb-brauzeru *Firefox* [8].

2.1 Razvoj jezika *Rust*

Programski jezik *Rust* je dizajnirao Grejdon Hor (engl. *Graydon Hoare*) koji je, u to vreme, bio zaposlen u kompaniji Mozila. Hor je rad na ovom jeziku započeo 2006. godine kao svoj lični projekat, na kojem je samostalno radio naredne tri godine. Sredinom 2010. godine, u projekat se uključila i sama Mozila, koja i danas sponzorise njegov razvoj. Pored zaposlenih Mozile, pošto je u pitanju programski jezik otvorenog koda, svoj doprinos je dalo i preko 5000 dobrovoljaca [19].

Pre nego što se Mozilla priključila projektu, *Rust* je izgledao dosta drugačije nego danas. U svojoj početnoj fazi, *Rust* je bio čist funkcionalni jezik, tj. nije imao bočne efekte; takođe, postojala je i analiza promene stanja (engl. *typestate analysis*), koja je omogućavala proveru operacija koje se mogu izvoditi nad specifičnim tipom podataka pri kompiliranju. Za razliku od ove dve osobine, neka dizajnerska rešenja su ostala do danas, kao što je imutabilnost i kontrola pristupa memoriji [12].

Nedugo nakon priključivanja Mozile, Grejdon Hor napušta projekat 2012. godine. U ovom periodu *Rust* dobija svoj menadžer paketa *Cargo* zajedno sa repozitorijumom paketa crates.io. Proces *RFC*, inspirisan procesom *PEP* programskog jezika *Python* [22], se osniva 2014. godine u svrhu strogog kontrolisanja novina u samom jeziku.

Prva verzija programskog jezika *Rust*, odnosno *Rust* 1.0, objavljena je 2015. godine [1]. U *Rust* zajednici je formiran model izbacivanja novih verzija svakih šest nedelja. To je dinamičniji pristup u odnosu na većinu programskih jezika gde je taj period minimalno godinu dana. Ovom odlukom se stavlja akcenat na stabilnost jezika time što će svaka nova verzija biti slična svom prethodniku, dok se kod jezika sa dugim periodom između verzija očekuju velike promene, što može da šteti kompatibilnosti.

U februaru 2021. godine ozvaničen je nastanak fondacije *Rust* (engl. *Rust Foundation*), neprofitne organizacije osnovane u svrhe daljeg razvoja programskog jezika *Rust* [23]. Pored Mozile, sponzori fondacije *Rust* su i kompanije *Google*, *AWS*, *Huawei*, *Facebook* i *Microsoft*.

2.2 Instalacija i korišćenje sistema *Cargo*

Ukoliko se zvanična veb-stranica programskog jezika *Rust* poseti koristeći mašinu koja ima *Windows* operativni sistem, biće ponuđene instalacione datoteke za 32-bitne i 64-bitne *Windows* sisteme.

Na *GNU/Linux* operativnim sistemima potrebno je uneti sledeću komandu u terminal:

```
curl --proto '=https' --tlsv1.2 https://sh.rustup.rs -sSf | sh
```

Potvrdu da li se instalacija uspešno izvršila može se dobiti proverom verzije *Rust* kompilatora komandom:


```
rustc --version
```

Pored samog *Rust* kompilatora, u instalaciju su uključeni i sistem *Cargo* i alat *rustup*. Alat *rustup* daje mogućnost dobavljanja nove verzije *Rust*-a sa veba, kao i mogućnost deinstalacije komandama:

```
rustup update
rustup self uninstall
```

Pored toga što je menadžer paketa, *Cargo* vrši i automatizaciju prevođenja. Kreiranje novog projekta uz pomoć ovog sistema izvršava se komandom:

```
cargo new novi_projekat
```

Komandom iznad se pravi novi direktorijum `novi_projekat` koji sadrži konfiguracionu datoteku `Cargo.toml` i direktorijum `src` koji treba da sadrži izvorne datoteke obeležene ekstenzijom `.rs` i u kojem se inicijalno nalazi datoteka `main.rs`. Takođe, sa novim direktorijumom se inicijalizuje i novi *Git* repozitorijum.

Generisana `Cargo.toml` datoteka je prikazana na listingu 2.1.

```
1 [package]
2 name = "novi_projekat"
3 version = "0.1.0"
4 authors = ["jovan <jdmitrovic@gmail.com>"]
5 edition = "2018"
6
7 [dependencies]
```

Listing 2.1: Inicijalna *Cargo.toml* datoteka

U prvoj liniji koda, `[package]` označava sekciju koja opisuje paket koji je napravljen. Informacije koje se ovde nalaze su dobijene iz varijabli okruženja. Posle oznake `[dependencies]` se popisuju svi paketi koji su neophodni za rad sa novim paketom, tako da ih *Cargo* može dopremiti.

Na listingu 2.2 je prikazana `main.rs` datoteka. U njoj se, po osnovnim podešavanjima, nalazi *Hello World* program. Kao što se na listingu može videti, sintaksa programskog jezika *Rust* podseća na sintaksu programskog jezika *C*.

```
1 fn main() {
2     println!("Hello, world!");
3 }
```

Listing 2.2: Inicijalna *main.rs* datoteka

Cargo prevodi projekat komandom `cargo build` a prevodi ga i pokreće `cargo run`. Korišćenjem komande `cargo check` može se proveriti da li se kôd kompilira, bez generisanja izvršne datoteke, što je korisno jer je ova opcija efikasnija od korišćenja pomenute `build` komande. Kompiliranjem projekta se pravi nova putanja `target/debug`, gde će se generisati izvršne datoteke.

Kompilator ima dva profila: `dev` profil, koji se koristi za prevođenje koda tokom razvoja, i `release` profil za prevođenje završne verzije programa, spremne za isporuku. Razlika između profila ogleda se u nivou optimizacije izvršnog koda: koristeći `dev` profil, kompilator će koristiti minimalan nivo optimizacije zarad bržeg prevođenja, dok se za `release` profil projekat prevodi sa maksimalnim nivoom optimizacije zarad dobijanja najboljih performansi programa. Podrazumevano ponašanje je da se koristi `dev` profil pokretanjem komande `cargo build`, dok se prevođenje u `release` profilu izvršava komandom:

```
cargo build --release
```

2.3 Osnovne karakteristike jezika

U nastavku će biti opisane bitne karakteristike programskog jezika *Rust*, koje nisu nužno u okviru jednog stila programiranja. Zastupljeno je nekoliko programskih paradigmi:

- Imperativna,
- Objektno-orijentisana, gde se umesto klasa koriste svojstva (engl. *traits*),
- Generička, u vidu generičkih tipova,
- Funkcionalna, u vidu iteratora i zatvorenja [14],
- Konkurentna [13].

Promenljive i konstante

Promenljive se mogu definisati korišćenjem ključne reči `let`, čime se podrazumeva da je takva promenljiva zapravo imutabilna, tj. ona se ne može menjati. Imutabilnost promenljivih omogućava kompilatoru da prepozna razne vrste grešaka

već u fazi kompilacije. Ipak, Rust dozvoljava i definisanje mutabilnih promenljivih korišćenjem ključnih reči `let` i `mut`.

Pored promenljivih, *Rust* dozvoljava i definisanje konstanti upotrebom ključne reči `const`. Konstante se razlikuju od imutabilnih promenljivih po tome što se mogu definisati u bilo kom opsegu, uključujući i globalni, i po tome što konstante samo mogu imati vrednost konstantnog izraza, ali ne i vrednost izvršavanja funkcije.

U okviru jezika dozvoljeno je i tzv. sakrivanje (engl. *shadowing*). Sakrivanje je ponovno definisanje promenljivih. Za razliku od korišćenja ključne reči `mut`, koja omogućava promenu vrednosti promenljive, prilikom sakrivanja je moguće promeniti tip promenljive koja se ponovo definiše.

Tipovi

Programski jezik *Rust* je statički tipiziran jezik, ali ne zahteva pisanje tipa uz svaku promenljivu, osim ako je to neophodno; primer je korišćenje funkcije `parse`, data na listingu 2.3, koja prevodi nisku u odgovarajuću brojevanu vrednost. Budući da `parse` može vratiti i nepostojeću vrednost kada niska nije napisana u odgovarajućem formatu, ulančava se i funkcija `expect` koja prinudno zaustavlja program i ispisuje prosleđenu poruku.

```
1 fn main() {  
2     let num = "10".parse().expect("Nije unet broj!");  
3     println!("Unet broj je: {}", num);  
4 }
```

Listing 2.3: Korišćenje funkcije `parse`

Ukoliko se pokuša prevođenje koda sa listinga 2.3, *Cargo* će pokazati grešku:

```
error[E0282]: type annotations needed  
--> src/main.rs:2:9  
  |  
2 |     let num = "10".parse().expect("Nije unet broj!");  
  |           ^^^ consider giving `num` a type
```

Ova greška se javlja zbog toga što funkcija `parse` prima generičke parametre, te je kompilatoru neophodna informacija kojeg je tipa promenljiva `num`.

Rust sadrži četiri vrste prostih tipova: cele brojeve, brojeve zapisane u pokretnom zarezu, karaktere i Bulove konstante `true` i `false`. Celi brojevi mogu biti ozna-

čeni ili neoznačeni. Označeni brojevi su predstavljeni tipovima `i8`, `i16`, `i32`, `i64` i `i128`, gde broj posle karaktera `i` predstavlja veličinu tipa u bitovima. Neoznačeni brojevi su predstavljeni analogno označenim, s tim da oni počinju karakterom `u`. Postoje i tipovi `isize` i `usize` čija veličina zavisi od arhitekture. Analogon tipovima `float` i `double` iz programskog jezika *C* su tipovi `f32` i `f64`. Tip `char` je veličine četiri bajta, gde su karakteri predstavljeni *Unicode* vrednostima.

Osnovni složeni tipovi u programskom jeziku *Rust* su torke i nizovi. Torke se predstavljaju navođenjem liste tipova, razdvojene zarazima u okviru zagrada. Primer sa listinga 2.4 ilustruje upotrebu torki:

```
1 fn main() {  
2     let koordinate: (i32, f32, i32) = (1, 2.0, 3);  
3     let (x, y, z) = koordinate;  
4  
5     println!("x: {}, y: {}", x, koordinate.1);  
6 }
```

Listing 2.4: Inicijalizacija i upotreba torki

Torke mogu sadržati vrednosti različitog tipa, a može im se pristupiti ili korišćenjem novih promenljivih, ili korišćenjem `.` i sintakse, čime se pristupa elementu na *i*-toj poziciji, gde se elementi torke broje počevši od 0.

Nizovi predstavljaju kolekciju vrednosti istog tipa i, poput torki, fiksne su veličine. Obeležavaju se sa uglastim zagradama, unutra kojih su elementi razdvojeni zarezima.

Niske se u programskom jeziku *Rust* javljaju u dva oblika: u obliku literala i u obliku niske promenljive dužine (u *Rust*-u se one zovu *string*, odnosno *String*). Literalima se veličina zna pre kompilacije i njihov sadržaj se ne može promeniti, pa se one mogu čuvati na steku, dok se niske promenljive dužine moraju čuvati na hipu.

Funkcije

Funkcije se definišu ključnom reči `fn`, navođenjem imena funkcije za kojim sledi lista parametara i njihovih tipova u zagradama, razdvojenih zarezima. Nakon liste parametara, moguće je napisati tip povratne vrednosti posle oznake `->`. Ukoliko povratni tip izostane, kompilator će ga automatski izvesti. Na kraju se nalazi telo

funkcije između vitičastih zagrada. Primer funkcije koja izračunava zbir kvadrata dva broja je dat u okviru listinga 2.5.

```
1 fn zbir_kvadrata(x: i32, y: i32) -> i32 {  
2     x*x + y*y  
3 }
```

Listing 2.5: Funkcija koja izračunava zbir kvadrata

Pored standardnog korišćenja ključne reči `return` kao oznake za povratnu vrednost funkcije, funkcija će vratiti vrednost poslednje naredbe koja se ne završava karakterom `;`.

Kontrola toka

Rust podržava klasične imperativne načine kontrole toka sa `if`, `while` i `for` komandama. Postoji par dodatnih mogućosti koje *Rust* takođe nudi:

- Ukoliko je potrebno napisati beskonačnu petlju, nije neophodno koristiti `while` naredbu sa uvek tačnim uslovom, već se može koristiti ključna reč `loop`, kao u listingu 2.6, gde se `loop` koristi u svrhe nalaženja najvećeg zajedničkog delioca dva broja.
- I `while` i `for` se mogu naći u okviru `let` naredbe, s tim da se u telu petlje mora naći `break` naredba uz koju se dopisuje povratna vrednosti kao u primeru 2.6, analogno korišćenju `return` naredbe u funkcijama.
- Iteriranje kroz kolekciju pomoću `for` petlje se može vršiti ili preko indeksa trenutnog elementa, ili pomoću `iter` funkcije. U listingu 2.7, u `for` petlji se nad vektorom `a` pravi iterator funkcijom `iter`, na koji se primenjuje funkcija `rev` koja menja smer čitanja elemenata iteratora. Brojevi koji će biti ispisani na standardni izlaz su, redom, 3, 2 i 1.

```
1 fn main() {  
2     let mut a: u32 = 65342;  
3     let mut b: u32 = 23456;  
4  
5     let gcd = loop {  
6         if b == 0 || a == b {  
7             break a;  
6         }  
5     }  
2  
1 }
```

```
8     }
9
10    if a == 0 {
11        break b;
12    }
13
14    if a > b {
15        a -= b;
16    } else {
17        b -= a;
18    }
19 };
20
21 println!("Najveci zajednicki delilac a i b je {}", gcd);
22 }
```

Listing 2.6: Korišćenje naredbe *loop* i petlje u okviru *let* naredbe

```
1 fn main() {
2     let a = [1, 2, 3];
3
4     for elem in a.iter().rev() {
5         println!("{}", elem);
6     }
7 }
```

Listing 2.7: Korišćenje *iter* i *rev* funkcija

Vlasništvo

Koncept **vlasništva** je novina u odnosu na druge programske jezike. Ova osobina dozvoljava programskom jeziku *Rust* da funkcioniše bez sakupljača otpadaka. Za razliku od sakupljača otpadaka, sistem vlasništva ne utiče ni na koji način na izvršavanje programa, jer se postupanje prema skupu pravila vlasništva proverava prilikom prevođenja.

Sistem vlasništva se može svesti na tri pravila:

1. Svaka vrednost u programskom jeziku *Rust* ima promenljivu koja je poseduje.

2. U jednom trenutku, za svaku vrednost, postoji tačno jedan vlasnik.
3. Kada promenljiva završi svoj životni vek, tada se vrednost koju ta promenljiva poseduje automatski briše iz memorije.

Primer funkcionisanja ovog sistema se može dati uz pomoć pomenutih niski promenljive dužine, odnosno tipa `String`: ako se, kao u listingu 2.8, pokuša ulančavanje pokazivača na istu vrednost, Rust kompilator će prikazati sledeću grešku:

```
error[E0382]: borrow of moved value: `niska1`
--> src/main.rs:6:32
   |
2 |     let niskal = String::from("Hello World!");
   |         ----- move occurs because `niskal` has type `String`, which
   |         does not implement the `Copy` trait
3 |     let niskal2 = niskal;
   |                   ----- value moved here
...
6 |     println!("Prva niskal: {}", niskal);
   |                                   ~~~~~ value borrowed here after move
```

Kompilator ukazuje na promenu poseda vrednosti na koju pokazuje `niskal`, čime promenljiva `niskal` gubi mogućnost manipulisanja vrednošću nad kojom je imala vlasništvo, time poštujući pravilo da vrednost pripada samo jednoj promenljivoj.

```
1 fn main() {
2     let niskal = String::from("Hello World!");
3     let niskal2 = niskal;
4
5     println!("Druga niskal: {}", niskal2);
6     println!("Prva niskal: {}", niskal);
7 }
```

Listing 2.8: Prenos vlasništva između promenljivih

Može se uočiti da je kopiranje promenljive `niskal` plitko. Duboko kopiranje promenljivih se odvija pomoću metoda `clone` koja je implementirana za tip `String`.

Kada se vrednost promenljive šalje kao parametar funkcije, vlasništvo te vrednosti prelazi u posed te funkcije, odnosno, promenljiva iz pozivaoca se ne može

koristiti nakon pozivanja funkcije. Međutim, pozvana funkcija može *vratiti* vlasništvo nad promenljivom tako što iskoristi tu promenljivu kao povratnu vrednost: time se vlasništvo te promenljive vraća pozivaocu te funkcije. Promenljiva koja je vraćena može biti bilo koja promenljiva nad kojom ta funkcija ima vlasništvo, uključujući i promenljive koje ne potiču odatle (dakle, i sami parametri funkcije).

Pozajmljivanje

Proces davanja i preuzimanja vlasništva može da bude nepogodan u nekim slučajevima; zbog toga, postoji i opcija **pozajmljivanja** (engl. *borrowing*). Pozajmljivanje omogućava funkcijama da pozajme vrednosti promenljivih, koje se moraju vratiti vlasniku po završetku izvršavanja te funkcije, što znači da se pozajmljene promenljive mogu kasnije koristiti. Promenljive se pozajmljuju koristeći simbol `&`, što je ilustrovano na listingu 2.9, gde će izvršavanje koda ispisati: Niska „Hello world” ima 2 reci.

```
1 fn main() {  
2     let s = String::from("Hello world");  
3  
4     println!("Niska \"{}\" ima {} reci", s, broj_reci(&s));  
5 }  
6  
7 fn broj_reci(s: &String) -> usize {  
8     s.matches(" ").count() + 1  
9 }
```

Listing 2.9: Pozajmljivanje vrednosti promenljivih

Na sličan način se definišu i reference na promenljive. Vrednosti pozajmljenih promenljivih se ne mogu menjati preko referenci definisanih na ovaj način; u te svrhe se koriste mutabilne reference koje se obeležavaju sa `&mut`. Za razliku od referenci u drugim programskim jezicima, može postojati samo jedna mutabilna referenca za jednu promenljivu u istom doseg u kojem ne sme postojati ni imutabilna referenca te promenljive.

U *Rust*-u je nemoguće napraviti “zalutalu” referencu (engl. *dangling reference*), tj. referencu koja referiše na prostor u memoriji koji je već oslobođen. Prilikom prevođenja koda, kompilator će dati preporuku za korišćenje statičke reference uz pomoć sintakse `&'static`. Ukoliko bi se pokušalo prevođenje koda iz listinga 2.10,

kompilator ne bi dozvolio prevođenje bez `static` oznaka. Konvencija je da imena promenljivih sa statičkim životnim vekom počinju velikim početnim slovom.

```
1 fn main() {
2     println!("{}", num());
3 }
4
5 fn num() -> &'static u32 {
6     static N: u32 = 1234;
7
8     return &N;
9 }
```

Listing 2.10: Korišćenje promenljivih sa statičkim životnim vekom

Strukture

Definisanje struktura se vrši na uobičajen način, ali *Rust* nudi mogućnosti koje skraćuju sintaksu, kao u listingu 2.11, gde je dat primer strukture podataka koja modeluje studente.

```
1 struct Student {
2     ime: String,
3     indeks: String,
4     email: String
5 }
6
7 fn kreiraj_studenta(ime: String, indeks: String) -> Student {
8     Student {
9         ime,
10        email: format!("{}",matf.bg.ac.rs", indeks),
11        indeks
12    }
13 }
14
15 fn main() {
16     let student1 = kreiraj_studenta(
17         String::from("Ana"),
18         String::from("mi15123")
19     )
20 }
```

```
19     );
20     let student2 = Student {
21         indeks: String::from("mr14321"),
22         ..student1
23     };
24 }
```

Listing 2.11: Kreiranje novih struktura

Sa listinga 2.11 se može primetiti kako se uz pomoć oznake `..` mogu definisati nove instance strukture gde se imena polja poklapaju sa imenima parametara funkcije. U istom primeru će instanca `student2` imati isto ime kao i instanca `student1`, ali će polje `indeks` imati drugačiju vrednost.

Strukture se mogu i definisati putem torki, s tim da njihova polja neće imati imena, već će im se pristupati `.` notacijom. Strukture definisane na ovaj način ne moraju nužno imati polja, već im se struktura i ponašanje može postaviti putem interfejsa.

Da bi se implementirali metodi u okviru struktura, koristi se ključna reč `impl` kao u listingu 2.12, gde se menja e-mail adresa strukture `Student` iz listinga 2.11.

```
1 impl Student {
2     fn promena_mejla(&mut self, novi_email: String) {
3         self.email = novi_email;
4     }
5 }
```

Listing 2.12: Definisanje metoda

Mogu se implementirati i metodi koji ne uzimaju instancu kao argument; njima se pristupa pomoću `::` notacije.

Enumeratori

Enumeratori u programskom jeziku *Rust* imaju dodatne mogućnosti u odnosu na enumeratore u drugim programskim jezicima: svaki “tip” u enumeratoru može se posmatrati kao toraka vrednosti. Ovime se, na primer, postiže ponašanje enumeratora `Option` koji premošćava izostanak vrednosti `null`. `Option` je definisan na listingu 2.13.

```
1 enum Option<T> {
2     Some(T),
```

```
3     None
4 }
```

Listing 2.13: Definisanje enumeratora

Ono što `Option` nudi jeste mogućnost izostanka neke vrednosti, ali da taj izostanak ne može uticati na integritet programa. Pre nego što se koristi, vrednost tipa `Option` se mora otpakovati (engl. *unwrap*), odnosno, mora se utvrditi da li je vrednost generičkog tipa `T` izostala. Otpakivanje se vrši `match` naredbom kao u listingu 2.14.

```
1 fn main() {
2     let a: Option<i8> = Some(10);
3
4     match a {
5         Some(x) => println!("Vrednost promenljive a je: {}", x),
6         None => println!("Promenljiva a nema vrednost!"),
7     }
8 }
```

Listing 2.14: Korišćenje `match` naredbe

Ukoliko se promenljiva ne otpakuje, kompilator će ispisati odgovarajuću grešku. Slično, greška će se ispisati i kada naredba `match` ne pokrije sve moguće vrste enumeratora, gde je moguće koristiti `_` notaciju za obeležavanje podrazumevane grane.

Strukture podataka promenljivog sadržaja

Pored torki i nizova, *Rust* ima podršku za strukture podataka kojima se sadržaj može menjati: to su vektori i heš mape.

Vektori

Vektori su predstavljeni tipom `Vec<T>`, gde je `T` generički tip podataka sadržanih u vektoru. Novi vektor se inicijalizuje funkcijom `Vec::new` ili korišćenjem naredbe `vec!` kao u listingu 2.15. U istom listingu su prikazane funkcije dodavanja odnosno brisanja elemenata u vektoru: `push`, odnosno `remove`. Poziv funkcije `remove(i)` briše element koji se nalazi na poziciji `i` u vektoru. Da bi elementi vektora mogli menjati njihovu unutrašnju strukturu, mora se dodati ključna reč

`mut` prilikom inicijalizacije. Vektorima koji su definisani bez te ključne reči se i dalje mogu dodavati ili brisati elementi, ali naknadne promene tih elemenata nisu dozvoljene.

Pravila vlasništva su i dalje na snazi, pa se prilikom iteriranja kroz petlju koriste reference na elemente vektora. Da bi se te reference mogle menjati, prvo ih je potrebno dereferencirati operatorom `*`.

```
1 fn main() {
2     let mut v: Vec<i32> = vec![4, 77, 10, 923];
3     v.push(50);
4     v.push(33);
5
6     v.remove(2);
7
8     for elem in &mut v {
9         *elem *= 10;
10        print!("{ } ", elem);
11    }
12 }
```

Listing 2.15: Inicijalizacija, dodavanje i brisanje elemenata iz vektora

Kao i u nizu, u vektoru se moraju naći elementi istog tipa. Međutim, ovo ograničenje se može prevazići korišćenjem enumeratora, pošto je kompilatoru neophodno samo da ima informaciju koji se tipovi mogu naći u vektoru da bi se mogla rezervisati adekvatna količina memorije.

Heš mape

Za razliku od vektora, deo standardne biblioteke koja implementira heš mape se mora ručno uključiti u program naredbom `use`. Funkcija `insert` će uneti odgovarajući par u mapu, ali će postaviti novu vrednost, bez obzira da li se ključ već nalazi u mapi.

Korišćenjem funkcije `entry`, može se dobiti enumerator `Entry` koji ukazuje da li vrednost za dati ključ postoji u mapi. Ako se na `Entry` nadoveže funkcija `or_insert`, ona će uneti odgovarajući par u mapu samo ako taj ključ ne postoji u mapi. Nakon toga, `or_insert` će vratiti referencu na par koji je napravljen, ili koji je nađen u mapi, kao u listingu 2.16. U istom listingu se koristi naredba `println!`

sa argumentom `{:?}`, koja ispisuje odgovarajuće informacije za debugovanje; u ovom slučaju, biće ispisano `{"Pas": 7, "Macka": 3}`.

```
1 fn main() {
2     use std::collections::HashMap;
3
4     let mut m = HashMap::new();
5
6     m.insert(String::from("Pas"), 2);
7     m.insert(String::from("Macka"), 3);
8
9     let p = m.entry(String::from("Pas")).or_insert(4);
10    *p += 5;
11
12    println!("{:?}", m);
13 }
```

Listing 2.16: Inicijalizacija heš mape i korišćenje `insert` i `or_insert` funkcija

Generički tipovi i interfejsi

U sekciji 2.3, pomenut je enumerator `Option` koji predstavlja omotač za vrednosti bilo kog tipa, da bi se izbeglo korišćenje nedostajućih vrednosti. Da bi se `Option` mogao koristiti na taj način, moraju se koristiti generički tipovi, koji se navode između znakova `< i >`, kao u definiciji enumeratora `Option` u listingu 2.13.

Prilikom definisanja metoda u okviru strukture podataka, kada struktura koristi jedan ili više generičkih tipova, moguće je implementirati metod samo za jedan tip, kao u listingu 2.17, gde se rastojanje između tačaka može izračunati kada su koordinate zapisane u pokretnom zarezu.

```
1 struct Tacka<T> {
2     x: T,
3     y: T
4 }
5
6 impl Tacka<f32> {
7     fn dist(&self, t: &Tacka<f32>) -> f32 {
8         ((self.x - t.x).powi(2) + (self.y - t.y).powi(2)).sqrt()
9     }
10 }
```

```
10 }
11
12 fn main() {
13     let t1 = Tacka {
14         x: 32.0,
15         y: 40.0
16     };
17     let t2 = Tacka {
18         x: 13.0,
19         y: 51.0
20     };
21
22     println!("Rastojanje izmedju tacaka je: {}", t1.dist(&t2));
23 }
```

Listing 2.17: Korišćenje generičkog tipa prilikom definisanja strukture

Korišćenje generičkih tipova ne prouzrokuje pad performansi, zato što će se prilikom prevođenja koda, kao i u programskom jeziku *C++* izvršiti *monomorfizacija*. Monomorfizacija podrazumeva pretvaranje generičkih tipova u konkretne tipove koji se koriste u programu, time garantujući da će prevedeni kôd biti podjednako efikasan kao i kôd koji ne koristi generičke tipove.

Interfejsi (engl. *traits*) predstavljaju način definisanja zajedničkog ponašanja struktura i enumeratora. U listingu 2.18 je definisan novi interfejs *Objekat2D* koji obavezuje objekte da sadrže implementaciju funkcije *povrsina*.

```
1 use std::f32::consts::PI;
2
3 trait Objekat2D {
4     fn povrsina(&self) -> f32;
5 }
6
7 struct Krug {
8     r: f32,
9 }
10
11 impl Objekat2D for Krug {
12     fn povrsina(&self) -> f32 {
13         self.r * self.r * PI
14     }
15 }
```

```
14     }  
15 }
```

Listing 2.18: Definisanje novog interfejsa

U okviru definicije interfejsa se može naći i podrazumevana implementacija metoda. U tom slučaju se metode ne moraju implementirati za pojedinačne strukture podataka.

Generički tipovi i interfejsi se mogu koristiti zajedno tako da se obezbedi ograničenje konkretnih tipova koji se koriste u definiciji funkcija ili struktura. U listingu 2.19 je definisana funkcija koja kao argument uzima samo tipove koji implementiraju interfejs `Objekat2D`.

```
1 fn površina_objekta<T: Objekat2D>(objekat: &T) {  
2     println!("Površina objekta je: {}", objekat.površina());  
3 }
```

Listing 2.19: Definisanje funkcije sa ograničenjem generičkih parametara

Za definisanje ograničenja generičkih tipova se može koristiti sintaksička pomoć u vidu ključne reči `where`. U listingu 2.20 je prepravljena funkcija iz listinga 2.19 tako da generički tip mora implementirati interfejs `Display`, čime se obezbeđuje mogućnost korišćenja parametra funkcije u okviru naredbe `println!`. Bitno je napomenuti da se više različitih interfejsa ograničenja deklarise oznakom `+`.

```
1 fn površina_objekta<T>(objekat: &T)  
2     where T: Objekat2D + Display  
3 {  
4     println!("Površina objekta {} je: {}", objekat, objekat.površina());  
5 }
```

Listing 2.20: Definisanje funkcije sa ograničenjem višestrukih generičkih parametara

Životni vek referenci

Svaka referenca u programskom jeziku *Rust* ima svoj životni vek, čak iako on nije eksplicitno naveden. U sekciji 2.3 su pomenute zalutale reference, odnosno reference koje referišu na već oslobođeni prostor. U istoj sekciji je predstavljen i jedan od načina na koji se problem zalutalih referenci može zaobići: korišćenjem statičkog životnog veka. Drugi način rešavanja ovog problema jeste korišćenjem

eksplicitno navedenih životnih vekova. Životni vekovi referenci se obeležavaju sa apostrofom i identifikatorom životnog veka posle znaka `&` i pre tipa reference. Prilikom definisanja funkcije se navode između karaktera `< i >` zajedno sa generičkim tipovima. U listingu 2.21 je eksplicitno naveden životni vek referenci `s1` i `s2`. Kako je životni vek ove dve reference obeležen istim identifikatorom `a`, funkcija `duza_rec` očekuje parametre sa istim životnim vekom.

```
1 fn duza_rec<'a>(s1: &'a str, s2: &'a str) -> &'a str {
2     let w1 = s1.split_whitespace()
3         .next()
4         .unwrap_or("");
5
6     let w2 = s2.split_whitespace()
7         .next()
8         .unwrap_or("");
9
10    if w1.len() > w2.len() {
11        w1
12    } else {
13        w2
14    }
15 }
16
17 fn main() {
18     let s1 = String::from("Prva recenica");
19     let s2 = String::from("Druga recenica");
20
21     println!("Duza rec je: {}", duza_rec(&s1, &s2));
22 }
```

Listing 2.21: Definisanje funkcije čiji parametri imaju eksplicitno navedene životne vekove

Nije uvek neophodno eksplicitno deklarirati životni vek svake reference prilikom definisanja funkcije, zato što postoje **pravila spajanja životnih vekova** (engl. *lifetime elision rules*). U pravila spajanja se ubrajaju tri pravila po kojima kompilator automatski određuje životni vek reference:

1. Svaki parametar funkcije koji je referenca dobija jedinstveni identifikator

životnog veka.

2. Ako postoji samo jedan parametar funkcije sa životnim vekom i povratna vrednost je takođe referenca, onda će i povratna vrednost imati isti životni vek kao i taj parametar.
3. Ako postoji više parametara funkcije koji su reference, ali jedan od njih je `&self` ili `&mut self` sa životnim vekom `'a`, onda će povratna vrednost, ukoliko je ona referenca, imati životni vek `'a`.

U listingu [2.21](#) funkcija `duza_rec` ima navedene životne vekove jer kompilator nije u mogućnosti da izvede sve životne vekove samo iz pravila spajanja. Da životni vekovi nisu eksplicitno napisani, oba parametra funkcije bi imala jedinstveni životni vek, a životni vek povratne vrednosti bi ostao nepoznat jer se nijedno pravilo spajanja ne odnosi na njega.

Glava 3

Prilagodljiva radiks-stabla

Razvoj računarske memorije je doprineo da se baze podataka mogu u potpunosti smestiti u radnu sistemsku memoriju. Ovakve baze podataka se nazivaju **memorisane baze podataka** (engl. *in-memory databases*), a njihovi predstavnici su *Apache Ignite* [2], *VoltDB* [21] i *Redis* [17]. Korišćenjem radne umesto sekundarne memorije dobijaju se značajna poboljšanja u vidu smanjenja odziva, jer sistemska memorija ima za šest redova veličine brže vreme odziva od sekundarne memorije bazirane na magnetnim diskovima.

Za memorisane baze podataka je neophodna struktura podataka koja kodira parove ključ-vrednost tako da se za odgovarajući ključ može naći vrednost koja mu je pridružena, gde i ključevi i vrednosti mogu biti bilo koji tip podataka. Takođe, ova struktura bi trebalo da podrži upite opsega (engl. *range queries*), tj. upite kod kojih se dohvata više podataka čiji se ključevi nalaze u nekom datom opsegu. Na primer, taj opseg mogu biti niske koje počinju sa karakteristikama između A i D. Glavni cilj ove strukture podataka je da koristi procesor što je efikasnije moguće, jer vreme odziva više nije problem.

Strukture koje se tradicionalno koriste u bazama podataka jesu drvolike strukture podataka. Međutim, problem je u njihovoj neefikasnosti, jer funkcije dodavanja i brisanja elemenata u najboljem slučaju ima asimptotsko vreme izvršavanja $\mathcal{O}(n \log n)$, gde je n ukupan broj unetih elemenata. U ove svrhe su stvorene nadograđene varijante stabala, kao što je struktura podataka FAST (engl. *Fast Architecture Sensitive Tree*) [11] koja se oslanja na hardverski implementirane SIMD instrukcije [9], uz pomoć kojih je moguće izvršiti paralelne operacije nad podacima koji su sekvencionalno smešteni u memoriji. FAST je efikasniji prilikom pretrage unetih podataka, ali gubi na efikasnosti umetanja i brisanja elemenata.

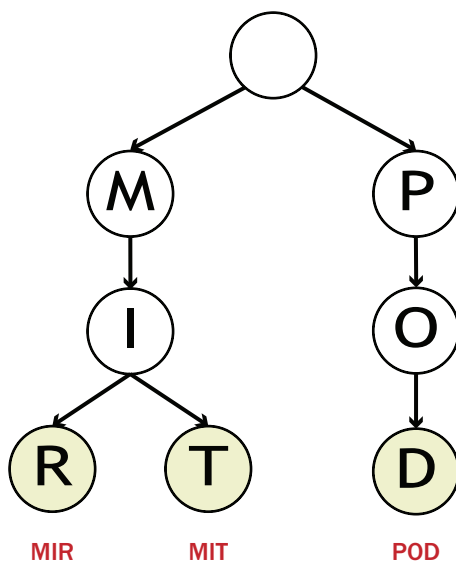
Pored drvolikih struktura, u ove svrhe se koriste i heš mape. Nasuprot stablima, heš mape su efikasne za sve osnovne operacije (dodavanje, brisanje, pretraživanje), sa prosečnom vremenskom složenošću $\mathcal{O}(1)$. Uprkos efikasnosti heš mapa, one nisu dobro rešenje za baze podataka zbog upita opsega. U heš mapama podaci nisu nužno sortirani ili grupisani na bilo koji način, što čini upite opsega, koji dohvataju više podataka sa sličnim ključem, neefikasnim. Takođe, povećavanje kapaciteta heš mape je skupo i podrazumeva reorganizaciju čitave mape, sa linearnom vremenskom složenošću.

Da bi se ispunili zahtevi memorisanih baza podataka koriste se tzv. **radiks-stabla** (engl. *radix tree*), odnosno **PATRICIA stabla** [16], kako su prvobitno bila nazvana. Radiks-stablo je drvolika struktura koja koristi binarnu reprezentaciju ključa. Svaki čvor stabla predstavlja jedan deo ključa, a neki čvorovi sadrže i vrednosti. Posmatrajući put od korena do čvora koji sadrži vrednost dobija se ključ koji je uparen sa tom vrednošću.

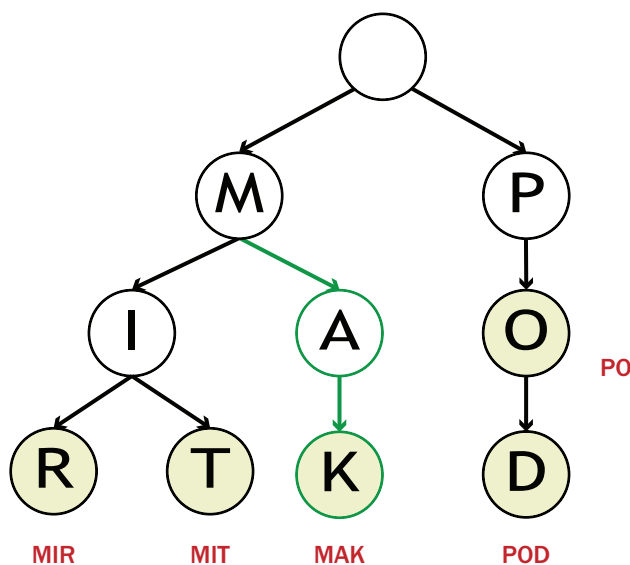
Na slici 3.1 predstavljeno je radiks-stablo čiji čvorovi predstavljaju po jedan bajt ključa i gde su uneti parovi sa ključevima MIR, MIT i POD u UTF-8 formatu [5]. Kako se svaki karakter engleskog alfabeta u UTF-8 formatu predstavlja jednim bajtom, svakom čvoru u stablu odgovara jedan karakter ključa. Svaki unutrašnji čvor u stablu izuzev korena može sadržati i vrednost. S druge strane, svaki list mora sadržati vrednost, u suprotnom je suvišan. Na primeru su čvorovi koji sadrže vrednosti obeleženi žutom bojom, a kako različite vrednosti u čvorovima ne utiču na strukturu radiks-stabla, vrednosti nisu prikazane na slici.

Ukoliko bi se u primeru na slici 3.1 dodao par sa ključem PO, stablo ne bi menjalo svoju strukturu, već bi se samo čvoru O dodala nedostajuća vrednost. Pri dodavanju para sa ključem MAK, pretraga bi prilikom prolaska kroz stablo došla do čvora M i tu bi stala, pošto ne postoji dete A. Tada se dodaje novo podstablo čvoru M, gde se dobija novo stablo kao na slici 3.2.

Ovom metodom grupisanja sličnih ključeva u istom podstablu rezultuje vremenskom složenošću čitanja, umetanja i brisanja elemenata koja ne zavisi od broja elemenata unetih u strukturu niti od veličine same strukture, već od dužine ključa u njenoj binarnoj reprezentaciji. Iako je vremenska složenost linearna, osobina da efikasnost ne zavisi od broja unetih elemenata je pogodna za primenu u memorisanim bazama podataka. Prednost radiks-stabala je i u činjenici da ona, za razliku od stabala pretrage, ne zahtevaju rebalansiranje zarad održavanja visine stabla.

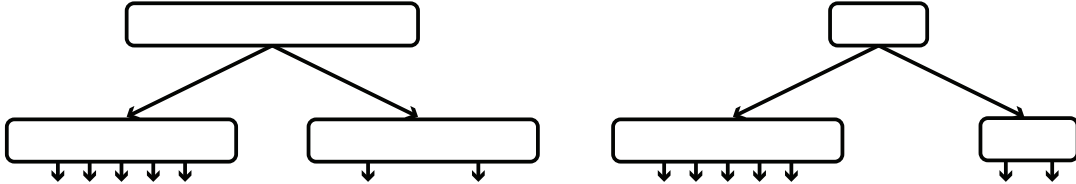
Slika 3.1: Primer radiks-stabla, gde su čvorovi koji sadrže vrednosti obeleženi žutom bojom, a crvenom bojom su napisani ključevi koji im odgovaraju

Slika 3.2: Radiks-stablo dobijeno dodavanjem ključeva PO i MAK

Problem koji se javlja kod radiks-stabala jeste prevelik utrošak memorije. Ukoliko svaki čvor predstavlja jedan bajt ključa, to znači da svaki čvor može imati, u najgorem slučaju, 2^8 dece, odnosno 256 pokazivača na decu. Kako svaki čvor neće imati maksimalan broj dece, rezervisanje memorijskog prostora za najgori slučaj rezultuje prekomernim korišćenjem memorije u prosečnom slučaju. Lajs, Kemper i Nojman su, na IEEE internacionalnoj konferenciji inženjeringa podataka 2013.

godine, predstavili prilagodljiva radiks-stabla, skraćeno nazvana **ART** [15] (engl. *Adaptive Radix Tree*) kao potencijalno novo rešenje, zato što ona dinamički prilagođavaju veličinu unutrašnjih čvorova u odnosu na broj dece. Na slici 3.3 je ilustrovana razlika između radiks-stabla i prilagodljivog radiks-stabla.

Slika 3.3: Radiks-stablo (levo) i prilagodljivo radiks-stablo (desno)

3.1 Struktura prilagodljivih radiks-stabala

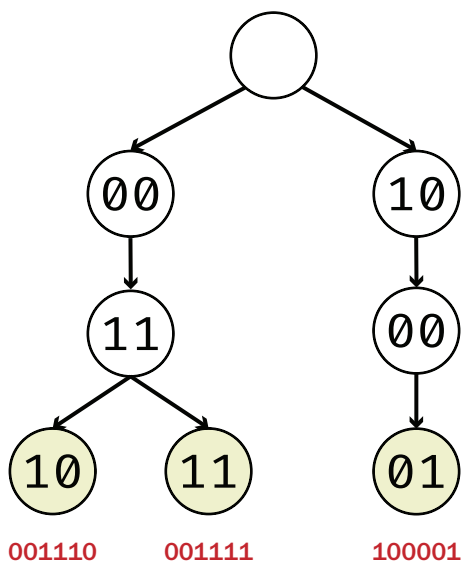
Čvorovi radiks-stabla ne moraju nužno memorisati jedan bajt ključa. Broj bitova koji unutrašnji čvorovi memorišu se naziva **raspon** (engl. *span*). To znači da, u svom osnovnom obliku, radiks-stabla imaju visinu koja zavisi od dužine ključa k i od raspona s , i ona iznosi $\lceil \frac{k}{s} \rceil$.

Odabir raspona ima uticaja i na vremensku i na memorijsku složenost radiks-stabla. Ukoliko je raspon mali, onda je potencijalni broj dece po unutrašnjem čvoru manji, pa je memorija bolje iskorišćena. S druge strane, visina stabla je velika, te su operacije na stablu sporije. I suprotno važi: ukoliko je raspon veliki, onda je visina stabla mala i operacije se vrše brzo, ali je memorijska složenost prevelika. Implementacije radiks-stabala GPT [4] i LRT [6] koriste četiri, odnosno šest bitova raspona.

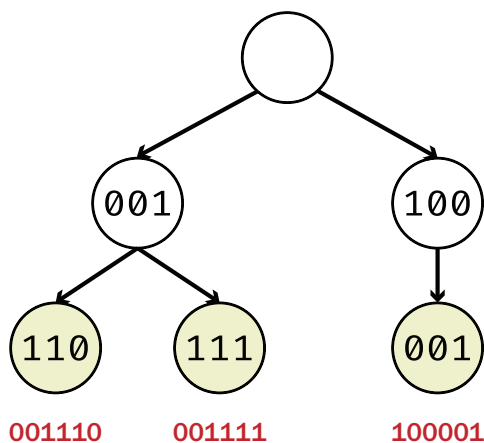
Na slikama 3.4 i 3.5 su prikazani primeri radiks-stabala sa vrednostima raspona 2 i 3. U oba stabla su uneti parovi sa istim šestobitnim ključevima: 001110, 001111 i 100001.

ART ima raspon od osam bita, odnosno jedan bajt. Da bi se sprečila prekomerna upotreba memorije, koriste se četiri različita tipa unutrašnjih čvorova u odnosu na maksimalan broj pokazivača na decu, koji su ilustrovani na slici 3.6:

Node4 Najjednostavniji oblik unutrašnjeg čvora i sastoji se od dva vektora dužine 4: vektor ključeva koji sadrži bajtove ključa i vektor dece koji sadrži

Slika 3.4: Primer radiks-stabla sa rasponom 2

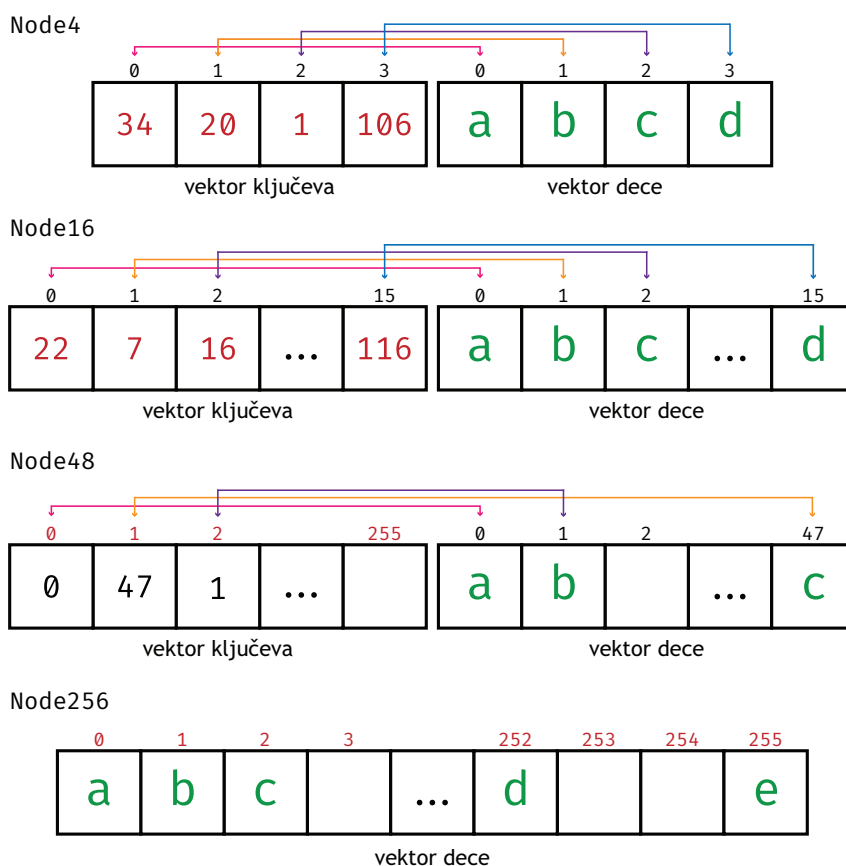
Slika 3.5: Primer radiks-stabla sa rasponom 3

pokazivače na decu. Svaki element vektora ključeva odgovara elementu na istoj poziciji u vektoru dece. Budući da je vektor ključeva male veličine, on se pretražuje linearnom pretragom.

Node16 Koristi dva vektora dužine 16. Kao i kod **Node4**, elementi dva vektora su upareni. Kako su vektori većeg kapaciteta, tako linearna pretraga predstavlja nezanemarljiv utrošak procesorskog vremena. Zbog toga se koriste pomenute SIMD instrukcije koje su hardverski podržane od strane procesora i koje omogućavaju paralelnu pretragu svih elemenata vektora ključeva.

Node48 Koristi vektor ključeva koji sadrži maksimalnih 256 elemenata kao i vektor dece koji sadrži 48 elemenata. Bajtovi pretrage su implicitno pohranjeni kao indeksi vektora ključeva. U vektoru ključeva se nalaze indeksi elemenata vektora dece, koji odgovaraju datom bajtu pretrage. SIMD instrukcije se u ovom slučaju ne mogu koristiti zato što su SIMD vektori hardverski ograničeni po broju bitova koje mogu sadržati.

Node256 Sastoji se od samo jednog vektora koji sadrži pokazivače na decu, dok se bajtovi pretrage implicitno čuvaju kao indeksi vektora dece. Ovaj tip koristi više memorije od Node48, zato što pokazivači zauzimaju više memorije od čuvanja indeksa koji se predstavljaju jednim bajtom.

Slika 3.6: Četiri tipa unutrašnjeg čvora u strukturi ART. Strelicama su povezani odgovarajući parovi elemenata u vektorima ključeva i dece. Sa tri tačke su obeleženi elementi koji nisu prikazani na slici. Crvenom bojom su obeleženi bajtovi pretrage, dok su pokazivači na decu predstavljeni zelenim slovima.

Ukoliko čvor popuni svoj kapacitet, onda se on transformiše u naredni čvor po veličini.

3.2 Memorijska optimizacija unutrašnjih čvorova

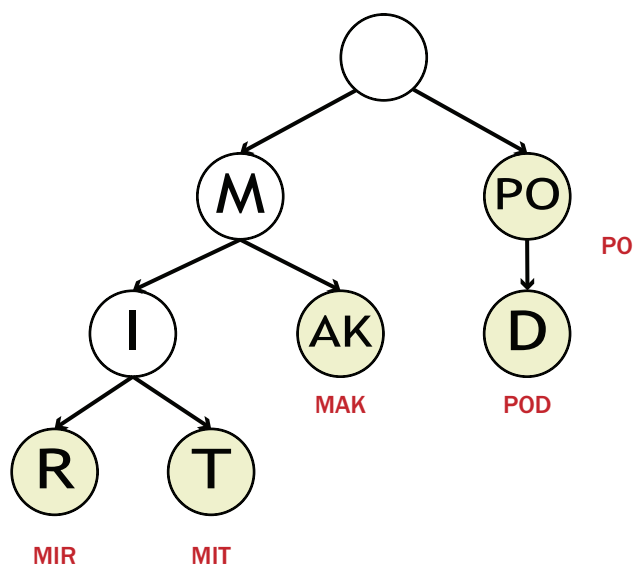
Parcijalni ključ čvora radiks-stabla se odnosi na deo ključa koji taj čvor reprezentuje. Nadovezujući parcijalne ključeve čvorova na putu od korena stabla do bilo kog drugog čvora predstavlja konkretan ključ tog čvora. U svom osnovnom obliku, u radiks-stablu su parcijalni ključevi fiksirane dužine.

Da bi se memorijska iskorišćenost optimizovala, koristi se metoda **sažimanja puteva** (engl. *path compression*) koja udružuje unutrašnje čvorove koji imaju samo jedno dete sa tim detetom, ukoliko roditelj ne sadrži vrednost. Prilikom udruživanja dva čvora, parcijalni ključevi tih čvorova se nadovezuju. Kako broj bitova parcijalnih ključeva reprezentuju nije više fiksirana veličina, svaki bit izvan raspona stabla se mora čuvati eksplicitno. Postoje dva metoda čuvanja parcijalnih ključeva unutrašnjih čvorova:

Pesimističan Svaki unutrašnji čvor ima odgovarajući vektor u kome se čuvaju bitovi parcijalnog ključa. Primer pesimističnog sažimanja puteva dat je na slici 3.7, gde je sažimanje puteva primenjeno na primeru sa slike 3.2.

Optimističan Svaki unutrašnji čvor čuva informaciju o dužini parcijalnog ključa d . Prilikom pretraživanja stabla preskače se d bitova ključa pretrage bez provere jednakosti, i pretraga se nastavlja dalje. Kad pretraga stigne do lista, tada se ceo ključ proverava.

Pesimističan metod daje brzu proveru korektnosti putanje, ali sa sobom nosi povećanu potrošnju memorije. Uz to, može doći i do fragmentacije memorije kada se vektori parcijalnih ključeva menjaju. Nasuprot tome, optimističan metod nema problema vezanih za memoriju, ali pretraga može da ode pogrešnom granom zato što se nije dokazala jednakost parcijalnih ključeva. Tada se pretraga mora vratiti unazad, što otežava implementaciju i ima negativan uticaj na performanse. Postoji i hibridan način čuvanja parcijalnih ključeva, gde se u unutrašnjim čvorovima čuva fiksni broj bajtova parcijalnog ključa. Sve preko unapred određenog broja bajtova tog vektora se ne memoriše, već se koristi optimističan metod čuvanja.

Slika 3.7: Pesimistično sažimanje puteva radiks-stabla, gde su samo čvorovi A i K, kao i P i O sažeti, dok PO i D nisu, jer čvor PO sadrži vrednost

3.3 Algoritmi pretrage i umetanja

U svom radu iz 2013. godine, autori prilagodljivih radiks-stabala su objavili i algoritme pretrage i umetanja. Ovi algoritmi su veoma slični algoritmima za radiks-stabla u osnovnom obliku, i zato će biti navedeni i objašnjeni samo algoritmi za rad sa strukturom podataka ART. Algoritam pretrage je dat na listingu 3.1.

```

1 search(node, key, depth):
2     if node == NULL
3         return NULL
4     if isLeaf(node)
5         if leafMatches(node, key, depth)
6             return node
7         return NULL
8     if checkPrefix(node, key, depth) != node.prefixLen
9         return NULL
10    depth += node.prefixLen
11    next = findChild(node, key[depth])
12    return search(next, key, depth + 1)

```

Listing 3.1: Algoritam pretrage strukture podataka ART

Funkcija `search` ima tri parametra: trenutni čvor pretrage, ključ pretrage i du-

binu trenutnog čvora. Kako je ovaj algoritam rekurzivan, prvo se proverava bazni slučaj kada je trenutni čvor ili prazan ili list, gde se rezultat vraća samo ukoliko je čvor list i ključ u tom listu se poklapa sa ključem pretrage. U drugom slučaju, ako je pretraga trenutno u unutrašnjem čvoru, prvo se proverava poklapanje parcijalnog prefiksa u čvoru u liniji 5 i pretraga se završava ako dođe do nejednakosti parcijalnih ključeva. Zatim se koriguje dubina pretrage promenljivom `depth`, zato što se on odnosi na indeks bajtova koji se porede u tom trenutku. Na kraju, nalazi se idući čvor funkcijom `findChild` prosleđivanjem trenutnog čvora i odgovarajućeg bajta i pretraga se nastavlja rekurzivno. Isti algoritam pretrage se može primeniti i za radiks-stabla u osnovnom obliku. Algoritam funkcije `findChild` je dat na listingu 3.2.

```
1 findChild(node, byte):
2     if node.type == Node4
3         for (i = 0; i < node.count; i = i + 1)
4             if node.key[i] == byte
5                 return node.child[i]
6         return NULL
7     if node.type == Node16
8         for (i = 0; i < node.count; i = i + 1)
9             key = _mm_set1_epi8(byte)
10            cmp = _mm_cmpeq_epi8(key, node.key)
11            mask = (1 << node.count) - 1
12            bitfield = _mm_movemask_epi8(cmp) & mask
13            if bitfield
14                return node.child[ctz(bitfield)]
15            else
16                return NULL
17     if node.type == Node48
18         if node.childIndex[byte] != EMPTY
19             return node.child[node.childIndex[byte]]
20         else
21             return NULL
22     if node.type == Node256
23         return node.child[byte]
```

Listing 3.2: Algoritam pronalaska idućeg čvora pretrage

Naredni čvor se nalazi na četiri različita načina, u odnosu na tip trenutnog

čvora koji je poslat kao parametar funkciji `findChild`:

Node4 Naredni čvor se nalazi linearnom pretragom svih elemenata vektora ključeva.

Node16 U ovom slučaju se koriste SIMD instrukcije. Prvo se, pomoću funkcije `_mm_set1_epi8` inicijalizuje SIMD vektor od 128 bita, odnosno, 16 elemenata veličine jednog bajta. Svi elementi tog vektora biće jednaki bajtu koji je unet kao parametar. Posle inicijalizacije se porede svi elementi novog vektora i vektora ključeva trenutnog čvora funkcijom `_mm_cmpeq_epi8`. Kao rezultat se dobija vektor iste dužine, ali čiji elementi su binarne vrednosti 0 i 11111111, u zavisnosti da li su elementi na odgovarajućoj poziciji jednaki ili ne. U liniji 11 se pravi maska zato što vektor elemenata nije nužno pun, ali postoji mogućnost poklapanja bajta pretrage sa bajtovima koji nisu u upotrebi, zato što SIMD vektor mora biti inicijalizovan u potpunosti prilikom njegovog definisanja. Maska je veličine 32 bita, pa se vektor `cmp` šalje funkciji `_mm_movemask_epi8` koja vraća 32-bitnu vrednost gde je svaki element vektora (ukupno ih je 32) reprezentovan svojim najznačajnijim bitom. Kada se primeni maska na dobijenu vrednost, dobija se 32-bitna vrednost `bitfield`, a ključ se nalazi u mestu kojem odgovara bit sa vrednošću 1. Da bi se našao indeks prvog bita sa vrednošću 1, koristi se funkcija `ctz` (engl. *count trailing zeros*) koja broji nule na kraju vrednosti zapisane u binarnom sistemu.

Node48 Indeks narednog čvora je upisan u vektoru `childIndex` koji ima 256 elemenata, za svaku vrednost bajta pretrage. Ukoliko vrednost za taj ključ nije uneta, u vektor `childIndex` se piše fiksirana vrednost `EMPTY` koja je veća od 48 (maksimalnog broja elemenata u nizu dece).

Node256 Koristi se niz maksimalne veličine od 256 elemenata gde se bajt ključa direktno koristi za indeksiranje.

U slučaju osnovnih radiks-stabala, algoritam `findChild` je sličan **Node256** grani iz algoritma sa listinga 3.2 koja se prilagođava za različite vrednosti raspona s . Veličina vektora koji se nalaze u unutrašnjim čvorovima je uslovljena odabirom vrednosti raspona i i ona iznosi 2^s .

Algoritam za umetanje novih parova ključ-vrednost u stablo je dat na listingu 3.3, dok je algoritam brisanja parova, po rečima autora, simetričan ovom algoritmu. Ponovo je u pitanju rekursivni algoritam, te se prvo obrađuje bazni slučaj, odnosno kad se praznom podstablu dodaje list. Ako je čvor kome se dodaje element list, onda se pravi novi unutrašnji čvor funkcijom `makeNode4` koji će da sadrži čvor koji se dodaje kao i stari list. Pre toga, mora se utvrditi dužina prefiksa u petlji u liniji 8.

Ukoliko stablo nije prazno, niti je u pitanju list, onda je prosleđeni čvor unutrašnji. Ako prefiks unutrašnjeg čvora ne odgovara traženom ključu, onda dolazi do račvanja stabla na dve grane gde se ponavlja slična procedura kao i kod stabla koje sadrži samo jedan list. Na kraju, ako se prefiksi poklapaju, onda se traži sledeći čvor gde bi se pretraga mogla nastaviti. Ako naredni čvor u pretrazi postoji, onda se pretraga rekursivno nastavlja. U suprotnom, pretraga se zaustavlja i novi list se dodaje trenutnom unutrašnjem čvoru. Trenutni unutrašnji čvor može biti popunjen, pa se njegov kapacitet mora proširiti pretvaranjem trenutnog unutrašnjeg čvora u sledeći čvor u hijerarhiji funkcijom `grow` (iz `Node4` u `Node16`, iz `Node16` u `Node48` ili iz `Node48` u `Node256`). Funkcija `grow` je jedina suštinska razlika između algoritma sa listinga 3.3 i algoritma za umetanje u radiks-stablo i njena implemenacija zavisi od specifičnosti konkretnog programskog jezika u kome se ona implementira. Usled toga, funkcija `grow` će biti prikazana u narednom poglavlju, gde se opisuje implemenacija strukture ART u okviru programskog jezika *Rust*.

```
1 insert (node, key, leaf, depth):
2     if node == NULL
3         replace(node, leaf)
4         return
5     if isLeaf(node)
6         newNode = makeNode4()
7         key2=loadKey(node)
8         for (i = depth; key[i] == key2[i]; i = i + 1)
9             newNode.prefix[i - depth] = key[i]
10        newNode.prefixLen = i - depth
11        depth = depth + newNode.prefixLen
12        addChild(newNode, key[depth], leaf)
13        addChild(newNode, key2[depth], node)
14        replace(node, newNode)
```

```
15     return
16 p=checkPrefix(node, key, depth)
17 if p != node.prefixLen
18     newNode = makeNode4()
19     addChild(newNode, key[depth + p], leaf)
20     addChild(newNode, node.prefix[p], node)
21     newNode.prefixLen = p
22     memcpy(newNode.prefix, node.prefix, p)
23     node.prefixLen = node.prefixLen-(p + 1)
24     memmove(node.prefix,node.prefix + p + 1,node.prefixLen)
25     replace(node, newNode)
26     return
27 depth = depth + node.prefixLen
28 next= findChild(node, key[depth])
29 if next
30     insert(next, key, leaf, depth + 1)
31 else
32     if isFull(node)
33         grow(node)
34 addChild(node, key[depth], leaf)
```

Listing 3.3: Algoritam umetanja novih elemenata u stablo

Vremenska složenost funkcija `search` i `insert` zavisi od dubine stabla, koje iznosi $\lceil \frac{k}{s} \rceil$. Kako je raspon s konstantan i iznosi osam bita, vremenska složenost je $\mathcal{O}(k)$, gde je k dužina ključa.

Glava 4

Razrada

Glava 5

Zaključak

Literatura

- [1] *Announcing Rust 1.0*. on-line at: <https://blog.rust-lang.org/2015/05/15/Rust-1.0.html>. 2015.
- [2] *Apache Ignite*. on-line at: <https://ignite.apache.org/>.
- [3] Matt Asay. *Why AWS loves Rust, and how we'd like to help*. on-line at: <https://aws.amazon.com/blogs/opensource/why-aws-loves-rust-and-how-wed-like-to-help/>. 2020.
- [4] Matthias Boehm i dr. „Efficient in-memory indexing with generalized prefix trees”. U: *Datenbanksysteme für Business, Technologie und Web (BTW)*. Ur. Theo Härder i dr. Bonn: Gesellschaft für Informatik e.V., 2011, str. 227–246.
- [5] The Unicode Consortium. *The Unicode Standard*. on-line at: <https://www.unicode.org/versions/latest/>.
- [6] Jonathan Corbet. *Trees I: Radix trees*. on-line at: <https://lwn.net/Articles/175432/>. 2006.
- [7] *crosvm*. on-line at: <https://opensource.google/projects/crosvm>.
- [8] Manish Goregaokar. *Fearless Concurrency in Firefox Quantum*. on-line at: <https://blog.rust-lang.org/2017/11/14/Fearless-Concurrency-In-Firefox-Quantum.html>. 2017.
- [9] Christopher Hughes. „Single-Instruction Multiple-Data Execution”. U: *Synthesis Lectures on Computer Architecture* 10 (Maj 2015), str. 1–121. DOI: [10.2200/S00647ED1V01Y201505CAC032](https://doi.org/10.2200/S00647ED1V01Y201505CAC032).
- [10] *IoT Edge Security Daemon edgelet*. on-line at: <https://github.com/Azure/iotedge/tree/master/edgelet>.
- [11] Changkyu Kim i dr. „FAST: Fast Architecture Sensitive Tree Search on Modern CPUs and GPUs”. U: *Proceedings of the 2010 ACM SIGMOD International Conference on Management of data* (2010), str. 339–350.

- [12] Steve Klabnik. *The History of Rust*. on-line at: <https://dl.acm.org/doi/10.1145/2959689.2960081>. 2016.
- [13] Steve Klabnik i Carol Nichols. *Fearless Concurrency*. on-line at: <https://doc.rust-lang.org/book/ch16-00-concurrency.html>. 2019.
- [14] Steve Klabnik i Carol Nichols. *Functional Language Features: Iterators and Closures*. on-line at: <https://doc.rust-lang.org/book/ch13-00-functional-features.html>. 2019.
- [15] Viktor Leis, Alfons Kemper i Thomas Neumann. „The adaptive radix tree: ARTful indexing for main-memory databases”. U: *2013 IEEE 29th International Conference on Data Engineering (ICDE)*. 2013, str. 38–49. DOI: [10.1109/ICDE.2013.6544812](https://doi.org/10.1109/ICDE.2013.6544812).
- [16] Donald R. Morrison. „PATRICIA—Practical Algorithm To Retrieve Information Coded in Alphanumeric”. U: *J. ACM* 15.4 (Okt. 1968), str. 514–534. ISSN: 0004-5411. DOI: [10.1145/321479.321481](https://doi.org/10.1145/321479.321481). URL: <https://doi.org/10.1145/321479.321481>.
- [17] *Redis*. on-line at: <https://redis.io/>.
- [18] *Rust Case Study: Community makes Rust an easy choice for npm*. on-line at: <https://www.rust-lang.org/static/pdfs/Rust-npm-Whitepaper.pdf>.
- [19] *Rust contributors*. on-line at: <https://thanks.rust-lang.org/>.
- [20] *Stack Overflow Developer Survey*. on-line at: <https://insights.stackoverflow.com/survey/2020>. 2020.
- [21] *VoltDB Documentation*. on-line at: <https://docs.voltdb.com/>.
- [22] Barry Warsaw i dr. *PEP 1 – PEP Purpose and Guidelines*. on-line at: <https://www.python.org/dev/peps/pep-0001/>. 2001.
- [23] Ashley Williams. *Hello World!* on-line at: <https://foundation.rust-lang.org/posts/2021-02-08-hello-world/>. 2021.

Biografija autora

Jovan Dmitrović (*Gornji Milanovac, 17.11.1995.*)